

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3932

гр. София, 21.08.2024 г.

**ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 2-РО ГРАЖДАНСКО  
ОТДЕЛЕНИЕ 1-ВИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети април  
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Снежанка Николова

Членове: Гергана Никова  
Соня Найденова

като разгледа докладваното от Соня Найденова Касационно гражданско дело  
№ 20238002103934 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба от "Пик Нюз" ЕООД, срещу решение № 635 от 09.02.2023 г. по в. гр. д. № 11208/2021 г. на Софийски градски съд, в частта, с която е потвърдено решение № 20060206 от 08.03.2021 г. по гр.д. № 17035/2019 г. на Софийски районен съд за осъждане на "Пик Нюз" ЕООД (солидарно с другия ответник Н. Н.) да заплати на М. Б. Х. и Ю. Б. Х. на основание чл. 49, във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумите от по 5 000 лв. за всеки, представляващи обезщетения за неимуществени вреди, причинени от клеветнически и обидни думи и изрази, използвани в публикуваните на интернет страниците [www.pik.bg](http://www.pik.bg) и [www.retro.bg](http://www.retro.bg) статии, както следва: на 29.09.2018 г., озаглавена "Ж. за братята Х., оказаха се мишоци. Измиха си грозно ръцете с Д. В.. А е ясно, че манипулацията е тяхна" с автор Н. Н., и на 25.03.2018г., озаглавена "Халтурата "Х.": почва с "Капките", минава през "Господарите" и "Полицайте", свършва с "Х." и З. на висилката... ", ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 22.03.2019 г. до окончателното плащане и са присъдени разноски за първа и втора съдебна инстанция.

В касационната жалба се твърди, че въззивното решение в тази част е неправилно поради нарушение на материалния и процесуалния закон. В изложението по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК се твърди наличие на основания за допустимост на касационното обжалване по чл. 280, ал. 1, т. 1 и т. 3 ГПК и чл. 280, ал. 2, предл.2 и 3 ГПК.

Ответниците по касационната жалба - М. Б. Х. и Ю. Б. Х., с писмен отговор оспорват касационната жалба и наличието на основания за допускане касационното обжалване. Претендират разноски по списък по чл. 80 ГПК.

Върховният касационен съд, състав на Второ г. о., предвид даните по делото, намира

следното по основанията за допускане на касационното обжалване :

Касационната жалба е допустима, отговаря на изискванията по чл. 284, ал. 1 и ал. 2 ГПК, придружена е от изложение по чл. 280, ал. 1 ГПК. Предмет на касационно обжалване е въззивното решение само в частта, в която исковете на двамата ищци са уважени срещу ответника „Пик Нюз“ ЕООД за по 5000 лв. и обусловената от това отговорност за разносните за въззивната инстанция между тези страни. В отхвърлителната част на исковете на всеки ищец за обезщетение срещу „Пик Нюз“ ЕООД над 5000 лв. до предявените размери от по 10 000 лв., и в частта, в която въззивният съд се е произнесъл по реда на чл.248 ГПК за разносните за първата инстанция, въззивното решение не е обжалвано, влязло е в сила, и не е предмет на касационното производство.

Производството е образувано по предявени от М. Б. Х. и Ю. Б. Х. искове против "Пик Нюз" ЕООД и Н. Н. Й. за осъждане на ответниците солидарно да заплатят обезщетение в размер от по 10 000 лв. за всеки от ищите за причинените им неимуществени вреди, претърпени във връзка с публикуването на интернет страниците [www.pik.bg](http://www.pik.bg) и [www.retro.bg](http://www.retro.bg), собственост на първия ответник, на статия от 25.03.2018г. със заглавие "Халтурата "Х.": почва с "Капките", минава през "Господарите" и "Полицайте", свършва с "Х." и З. на висилката..." с автор Н. Н., както и на статия от 29.09.2018 г. със заглавие "Ж. за братята Х., оказаха се мишоци. Измиха си грозно ръцете с Д. В.. А е ясно, че манипулацията е тяхна" с автор Н. Н., ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба - 22.03.2019 г. до окончателното плащане.

Първоинстанционният съд е осъдил ответниците солидарно да заплатят на ищите обезщетение в размер от по 5 000 лв. и е отхвърлил исковете за разликата до претендираните 10 000 лв. Решението е атакувано от ищите в отхвърлителната му част, както и от ответника "Пик Нюз" ЕООД в частта, в която са уважени предявените искове. Ответникът Н. Н. Й. в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК не е депозирал въззивна жалба срещу решението на СРС, поради което същото, в осъдителната му част като необжалвано, е влязло в законна сила.

В обжалваното решение въззивният съд е приел, че за част от релевантните факти страните не спорят, а тяхното осъществяване се установява от събраните по делото доказателства, а именно: че ответникът "Пик Нюз" ЕООД е собственик на сайтовете [www.pik.bg](http://www.pik.bg) и [www.retro.bg](http://www.retro.bg), на интернет страниците на които са публикувани процесните статии от 25.03.2018г. и от 29.09.2018 г. с автор Н. Н. Й.. Няма спор и по точността на сочените от ищите заглавия и съдържащите се в двете статии думи и изрази- конкретно възпроизведени в решението, като тези обстоятелства се установяват и от представените писмени доказателства. Прието е за установено, че ищецът М. Б. Х. е независим продуцент, режисьор, сценарист и автор на редица филми, сериали и телевизионни предавания, включително посочените в процесната статия „Господари на ефира“, „Като две капки вода“ и „Полицайте от края на града“. Не се спори и че същият е получавал редица отличия за своята дейност. Безспорно е и че вторият ищец Ю. Б. Х. от дълги години продуцира редица филми, предавания и сериали, включително „Господари на ефира“.

Предвид липсата на релевирани във въззивното производство възражения от страна на въззивника Пик Нюз ЕООД, съдът е възприел извода на първоинстанционния съд, че в двете

публикувани статии се съдържат следните обидни думи и изрази: "Ж. за братята Х., оказаха се мишоци", „Халтурата "Х.": почва с "Капките", минава през "Господарите" и "Полицайте", свършва с "Х." и З. на висилката...“, „Халваджията за бозаджията“. Спорът между страните е концентриран върху въпроса дали използваните други думи и изрази във втората статия от 29.09.2018 г., имат характеристиката на обидни и клеветнически такива. Въззивният съд е приел, че в цялост статията разгласява пред обществото, че ищите Х. са инициирали или поне поддържали идеята да се разпространи в обществото невярна информация, че репортерът Д. В. от предаването "Господари на ефира" именно при и по повод осъществяване на журналистическо разследване е станал жертва на побой. Същевременно след като е станало ясно в обществото, че всъщност репортерът не е бил пребит, а само избутан от склада, в който е правен репортажа, те от своя страна веднага са се отрекли публично от репортера с цел да покажат, че нямат нищо общо с инсценирания побой и че инсценировката е идея и дейност само и единствено на репортера, като в тази връзка са използвани спрямо тях думите „мишки“, „мишоци“, „измиха си ръцете“, „...да проявят малко доблест...“, която в контекста на изречението се възприема като „те нямат и капка доблест“ и „мерзостта“, разбираемо като „те са мерзки“.

За да обоснове решаващите си изводи въззивният съд е посочил, че изказването на мнение чрез слово - писмено или устно, е конституционно гарантирано право на всеки гражданин, закрепено в чл. 39, ал. 1 КРБ, като правото на мнение не е абсолютно, а се разпростира до пределите, засягащи други конституционно защитени ценности, каквито са правата и доброто име на гражданите - чл. 39, ал. 2. Сочи се и чл. 10, ал. 1 ЕКЗПЧОС, който също прокламира свободата на изразяването на мнения, включително разпространяването на информация и идеи без намеса на държавните власти. Пределите, до които се простира тази свобода, се определят от възможността да бъдат засегнати неоправдано честта и достойнството на гражданите. Ограничения на тези права и свободи са предвидени и в текста на чл. 10, ал. 2 ЕКЗПЧОС, който допуска ползването на свободата на изразяване на мнения да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени в закона, необходими са в едно демократично общество и са в интерес на надлежно указаните цели.

Съдът посочва, че при преценката относно правомерността на употребените в процесната статия думи и изрази, следва да се вземе предвид съотношението между уреденото в чл. 32 КРБ право на защита на честта и доброто име на гражданите и прокламираната в чл. 40, ал. 1 КРБ свобода на печата и другите средства за масова информация. Органичаването на тази свобода е допустимо само в изрично посочените в закона случаи, включително за защита на правата и доброто име на гражданите (чл. 39, ал. 2 и чл. 41, ал. 1, изр. 2 КРБ). Между двете конституционно защитени ценности (свободата на средствата за масова информация и защитата на доброто име на гражданите) не съществува йерархична подредба по значимост, като изключенията при органичаването на правото на мнение и информация следва да се тълкуват ограничително (решение № 7/04.06.1996 г. на КС по конст.д. № 1/1996 г.). Следователно, за да бъде едно изявление противоправно, то същото следва да накърнява доброто име на адресата му в обществото и да е невярно.

В мотивите си съдът подробно е изяснил и признаците на клеветата и обидата като увреждащи деяния. Клеветата следва да се квалифицира като съзнателното разгласяване на неистински позорни обстоятелства за дадено лице или приписване на престъпление. Обида е налице, когато извършителят каже или извърши нещо унижително за честта и достойнството на друго в негово присъствие. Обидата може да се осъществи устно и писмено, като е необходимо обидните думи да бъдат възприети от пострадалия. Направено е и разграничение между отрицателното мнение (критика) и обидата. Сочи се, че за да е налице обида, употребените думи и изрази следва да бъдат годни да накърнят достойнството на пострадалия, както и според господстващия морал да са неприлични, вулгарни и цинични. Следователно обидата е лично унижаващо отнасяне към някого. Докато мнението представлява лично становище, с което се изразява позиция или оценка на личности и събития. Посочва се, че разграничителният критерий между двата вида деяние е характерът на информацията, отнасяща се до пострадалия. При обидата деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил.

Въззивният съд е приел, че за вярност могат да бъдат проверявани само фактическите твърдения и в случай, че същите са неверни и позорят адресата, то това би могло да послужи за ангажиране отговорността на дееца. Докато мненията и негативните оценки не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност. Те не поражда отговорност, освен ако не засягат достойнството на личността (т. е. ако не осъществяват състав на престъплението обида). Дори оценките и мненията обаче, следва да са изградени върху някаква подкрепяща ги достатъчна фактическа база. Липсата на достатъчно фактическо основание в подкрепа на оценъчните съждения означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение (*P. and Baadsgaard v. D.* [GC], no. 49017/99, § 76, ECHR 2004 XI; *J. v. A.*, no. 26958/95, §43, ECHR 2001-II и Решение № 369/2015 г. по гр. д. 2 098/2015 г. IV Г. О. на ВКС). Посочва се, че съдът е длъжен във всеки конкретен случай да подложи на изследване и преценка дали конкретно изказване с негативно спрямо засегнатото лице съдържание, освен оценка и мнение по обществен въпрос, не обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. Само при наличие на твърдение за факт, което е невярно, следва да се прецени дали разгласяването му е противоправно и виновно, дали съставлява злоупотреба с право извън горепосочените нормативно установени предели.

С оглед изложеното, въззивният съд е подложил на преценка доколко използваните думи и изрази в посочената статия от 29.09.2018 г. са обидни или клеветнически, както и дали същите не представляват оценки и мнения, в който случай също на преценка подлежи и дали оценъчните съждения са подкрепени от достатъчна фактическа база, тъй като противното означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение. Въззивният съд е приел, че в процесната статия от 29.09.2018 г. се съдържат

фактически твърдения, които не са доказани и са с клеветнически характер, а именно че ищците Х. са иницирали или поне подкрепили идеята да се манипулира обществото, че е извършен побой над журналиста. От събраните по делото доказателства, в т.ч. и показанията на свидетелите С. П. и К., не се установява ищците Х. да имат нещо общо с вземането на решение за разпространяване на информацията, че репортерът на предаването „Господари на ефира“ е станал жертва на побой. Установено е, че в предаването „Господари на ефира“ при излъчването на репортажа за склада, в който се съхраняват стока с изтекъл срок на годност, не е излъчено репортерът Д. В. да е бит и няма кадри от събития, настъпили извън склада. Самият репортер, в качеството на свидетел, също заявява, че докато е бил вътре в склада само е бутан, но не е бит. Съдът е приел, че в частта, с която се посочва, че ищците Х. са се разграничили публично от действията на репортера, статията не съдържа клеветническа информация.

Въззивният съд е приел, че употребените в процесната статия думи и изрази: „мишки“, „мишоци“, „...да проявят малко доблест...“, която в контекста на изречението се възприема като „те нямат и капка доблест“ и „мерзостта“, значително надхвърлят допустимия начин на изразяване на мнение и оценка и същите са с позорящ и обиден характер. Посочва се, че думите „мишки“ и „мишоци“, самостоятелно не носят обидно съдържание, но в контекста на статията и отправени по отношение на човек имат значението на някой, който бяга от отговорност, страхливец и публичната им употреба по този начин е неприлична и надхвърля допустимата норма на обществения морал за изразяване на оценка и мнение. Отделно от това, предвид събраните по делото доказателства, изразената чрез тях оценка не се и подкрепя от никакви установени по делото фактически основания.

Посочва се, че думата „мерзки“ отнесена към действията на ищците (със значение – подъл, много лош, морално пропаднал и др. подобни), както и внушението, че същите нямат капка доблест в използвания контекст и съотнесени към конкретното клеветническо твърдение, че именно те са иницирали или подкрепили подвеждането на обществото, не са подкрепени от никакви фактически основания съобразно събраните в хода на делото доказателства и предвид това съставляват злоупотреба със свободата на словото. Посочва се, че изразът да си „измиеш ръцете“, в използвания в контекста на процесната публикация, носи значението на бягане от отговорност, да си участвал в нещо, но да оставиш друг да поеме отговорността. Като израз носи отрицателна оценка за конкретно лице и/или поведение и няма качеството да е неприличен, вулгарен или циничен сам по себе си. В случая обаче тази оценка на автора не се базира на никакви фактически основания, доказани в рамките на делото, предвид което следва да се определи като обида и злоупотреба със свободата на словото, тъй като носи внушение, че засегнатите лица се страхуват да поемат отговорност пред обществото, за това което са направили. В обобщение, съдът е приел, че с използваните думи и изрази в статията от 29.09.2018 г. е проявено противоправно поведение изразяващо се в разпространение на клеветническа информация и обида по отношение на ищците Х. (в противовес на приетото от първоинстанционния съд).

Въпреки това въззивният съд е счел определените от първоинстанционния съд размери на обезщетенията – по 5000 лв. са всеки ищец, за правилни и съобразени с правилото на чл. 52

ЗЗД. Сочи се, че от събраните по делото гласни доказателствени средства – показанията на свидетелите С. П., К. Р., К. К. се установява, че в пряка причинно – следствена връзка с публикациите от 25.03.2018 г. и 29.09.2018 г. ищците Х. са претърпели силни отрицателни емоции – гняв, тъга, несправедливост, безпокойство за общественото мнение, за бъдещето на работните им проекти, като и временно са се опитвали да странят от екипите, с които работят, изпитвали са неудобство от разпространената информация. Засегнати са честта и достойнството им, накърнено е и професионалното им име в обществото. За така причинените вреди въззивният съд намира, че справедливото обезщетение следва да е в размер на по 5 000 лв. на всеки от ищците Х. като в тази връзка приема, че все пак пострадалите са публични личности съобразно дадената в §7 от Резолюция 1165/1998 г. на СЕ дефиниция, поради което следва да имат по-голям праг на търпимост към критики, както и факта, че медиите като „обществен страж“ не биха могли да изпълняват пълноценно и безпрепятствено тази ключова роля по съблюдаване на ценностите на демократичното общество, ако им бъдат налагани твърде тежки санкции, тъй като това би имало обезкуражаващ ефект спрямо тях. (Radio F. and Others v. F.). Съдът е приел, че така определените размери на обезщетенията репарират в цялост причинените отрицателни емоции от поведението на издателя.

В изложението по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК искането за допускане касационно обжалване се поддържа в приложното поле на чл. 280, ал. 1, т. 1 ГПК- противоречие с практиката на ВКС, конкретно посочена, но правни въпроси, по които въззивният съд да се е произнесъл в противоречие с тази практика на ВКС, не са поставени, а са направени оплаквания за неправилност на въззивното решение по смисъла на чл.281, т.3 ГПК- за процесуални нарушения и необоснованост, което сочи на липсата на общото основание по чл.280, ал.1 ГПК-липса на поставен правен въпрос, и касационното обжалване не може да бъде допуснато по чл.280, ал.1, т.1 ГПК. Допускането на касационно обжалване предполага произнасяне на въззивния съд по материалноправен или процесуалноправен въпрос от значение за изхода по конкретното дело, разрешаването на който е обусловило правните му изводи, постановени в основата на обжалвания съдебен акт. По отношение на този въпрос трябва да е налице някое от допълнителните основания по чл. 280, ал. 1 ГПК – да е решен в противоречие с практиката на ВКС, да е решен в противоречие с актовете на КС на РБ или на Съда на ЕС, или да е от значение за точното прилагане на закона и за развитието на правото. Според разясненията, дадени в т.1 на ТР № 1 от 19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК, правният въпрос трябва да е от значение за изхода по конкретното дело, за формиране на решаващата воля на съда, но не и за правилността на обжалваното решение, за възприемането на фактическата обстановка от въззивния съд или за обсъждане на събраните по делото доказателства.

В приложното поле на чл.280, ал.1, т.3 ГПК се поставят следните въпроси: 1) Допустимо ли е съдът да вади изрази извън контекста им и да ги тълкува извън вложения в тях смисъл, дори когато подобно тълкуване не е дадено в исковата молба? и 2) Следва ли при определяне на размера на дължимото обезщетение да се пропусне факта, че ищците са публични личности и като такива би следвало да търпят критика в по-сериозен обем?.

Касационното обжалване не може да бъде допуснато по тези въпроси по следните съображения:

Първият поставен от касатора въпрос не удовлетворява изискванията, поставени към правния въпрос като общо основание за допускане на обжалването, разяснени с горепосоченото ТР № 1 от 19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК. По начина на формулирането му, въпросът не предполага даване на принципен отговор по приложението на конкретна правна норма или институт на правото, а е израз на несъгласието на касатора с направената от въззивния съд преценка на фактите и обстоятелствата по делото и събрания по делото доказателствен материал относно позорящия, обиден и клеветнически характер на сочените от ищците думи и изрази, използвани в процесните статии. Липсата на правен въпрос от значение за спора, по който правен въпрос да се е произнесъл въззивният съд, както е разяснено в ТР № 1 от 19.02.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. на ВКС, ОСГТК, се счита за достатъчно основание да не бъде допуснато касационно обжалване. При липсата на общата предпоставка по чл. 280, ал. 1 ГПК е безпредметно обсъждането дали е налице допълнителното основание по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК, а и последното не е обосновано от касатора.

Не е налице основание за допускане касационно обжалване и по втория посочен от касатора въпрос, касаещ задължението на решаващия съд при определяне размера на дължимото обезщетение за претърпените от ищците неимуществените вреди, да отчете обстоятелството, че същите са публични личности, поради което следва да имат по-голям праг на търпимост към критика. По така формулирания въпрос действително въззивният съд се е произнесъл в мотивите си, като при преценката относно размера на обезщетението е съобразил обстоятелството, че ищците са публични личности, които са разпознаваеми в обществото, поради което прагът на търпимост към критика следва да бъде по-голям. В случая обаче не е налице допълнителната предпоставка на закона за допускане на касационно обжалване по чл.280, ал.1, т.3 ГПК, тъй като касаторът не е обосновал и допълнителната предпоставка по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК. Когато се твърди това основание за допускане касационно обжалване, касаторът трябва да обоснове, кумулативно с посочването на относим правен въпрос, и наличието на неправилна или несъобразена с промените в законодателството съдебна практика, да изложи доводи в какво се изразява нейната неправилност или защо трябва да бъде изменена в поддържана от него насока. При липса на съдебна практика по поставения въпрос касаторът трябва да изложи в какво се състои непълнотата, неяснотата или противоречивостта на конкретните норми, чието тълкуване иска. Направеното общо позоваване на законовата норма на чл.280, ал.1, т.3 ГПК не е достатъчно като обосновка на допълнителното основание за селекция по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК според изложеното в т. 3 от ТР № 1/2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСГТК на ВКС. По приложението на чл.52 ЗЗД в контекста на засягане честта и достойнството на публични личности, е налице богата практика на ВКС, която не се нуждае от промяна или осъвременяване, и която е съобразена от въззивния съд, тъй като този факт е отчетен от него при мотивиране защо не се следва на ищците по-голям размер на обезщетение от 5000 лв.

Поддържа се и основанието по чл. 280, ал. 2, предл.2 и 3 ГПК – недопустимост и очевидна

неправилност. Въззивното решение не разкрива белези на недопустимост като произнесено по нередовна искова молба, тъй като, противно на твърдението на касатора, в исковата молба са посочени конкретните изрази в двете статии, които ищците считат за обидни и клеветнически, съответно и във въззивното решение същите, като е прието за установено да са част от съдържанието на двете процесни статии, са обсъдени от съда дали имат обиден и/или клеветнически характер. Не е налице и очевидна неправилност на въззивното решение. Произнасянето на съда е в рамките на търсената защита на страните, в съответствие с основните начала на гражданския исков процес и приложимия материален закон, като при прочита на обжалваното решение не се констатира особено тежък порок, изразяващ се в грубо нарушение на материалния или процесуалния закон или явна необоснованост, който да обоснове очевидна неправилност на решението.

Горните съображения обосновават извод за липса на основания за допускане на касационно обжалване на въззивното решение.

При този изход на спора, касаторът няма право на възстановяване на разноски в настоящето производство. Касаторът следва да заплати на ответниците по касация М. Б. Х. и Ю. Б. Х., направените от тях разноски в касационното производство за защита от адвокат в уговорения и заплатен по банков път размер от по 800 лв. за всеки, удостоверен с два броя договори за правна защита и съдействие от дата 23.05.2023 г., фактура №449/26.05.2023 г., фактура №450/26.05.2023 г. и два броя платежни нареждания от 26.05.2023 г.

С оглед на изложеното Върховният касационен съд, Гражданска колегия, състав на Второ гражданско отделение, на основание чл. 288 ГПК,

#### О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА касационно обжалване на въззивно решение № 635 от 09.02.2023 г. по в. гр. д. № 11208/2021 г. на Софийски градски съд, в обжалваната част, в която е осъден ответникът "Пик Нюз" ЕООД /солидарно с другия ответник Н. Н./ да заплати на М. Б. Х. и на Ю. Б. Х. на основание чл.49 ЗЗД, сумите от по 5000 лв. на всеки ищец обезщетение за неимуществени вреди, причинени от клеветнически и обидни думи и изрази, посочени в диспозитива на решението, със законната лихва от датата на исковата молба 22.03.2019 г. до окончателното плащане, и съответно да заплати на същите ищци и по 1080 лв. разноски на всеки за въззивното производство.

ОСЪЖДА "Пик Нюз" ЕООД с ЕИК 202235999, да заплати на М. Б. Х. с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 800 лв. за разноски за касационната инстанция.

ОСЪЖДА "Пик Нюз" ЕООД с ЕИК202235999, да заплати на Ю. Б. Х. с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 800 лв. за разноски за касационната инстанция.

Определението е окончателно.

Председател: \_\_\_\_\_



**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_